

გიორგი ბარამიძე

თსუ რექტორობის კანდიდატი

უნივერსიტეტის განვითარების სამოქმედო გეგმა და კონცეფცია

ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის დაფუძნება საქართველოს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივ დამოუკიდებლობას უკავშირდება, რაც განსაზღვრავს კიდევ მის განსაკუთრებულ მნიშვნელობას.

ცხადია, რომ უნივერსიტეტის დაკნინებისა და დაცემის ტენდენცია ეროვნული სახელმწიფოს დაკნინებისა და დაცემის ტენდენციას გამოხატავს.

უნივერსიტეტი არის ისეთი როგორც ის არის; იგი ხან დგას მოწოდების სიმაღლეზე, ხან ვერ ახერხებს იყოს ისეთი როგორც უნდა იყოს თავისი იდეის მიხედვით. ამას აქვს როგორც ობიექტური ისე- ბევრად უფრო მეტად - სუბიექტური საფუძვლები; ამიტომ აუცილებელია მოხდეს აკადემიური ოპერაციების დესუბიექტივაცია.

წინა წლებში უნივერსიტეტში ერთმანეთს შეერწყა დეგრადირებული სახელმწიფო ხელისუფლება და უნივერსიტეტის ასევე დეგრადირებული ადმინისტრაცია, რამაც გამოიწვია ძირეული ცვლილება უნივერსიტეტის სტრუქტურაში. მოხდა უნივერსიტეტის იდეის დევალვაცია, მისი როგორც სტუდენტებისა და პროფესორთა ერთობის ფორმის დესტრუქცია.

დღეს უნივერსიტეტი დგას ურთულესი გამოწვევების წინაშე.

ბოლო წლებში აკადემიური სივრცის დეგრადაციამ შეიძინა სისტემური ხასიათი. უნივერსიტეტში ყვავის სისტემური აკადემიური კორუფცია. უნივერსიტეტის კონცეპტუალური სივრციდან და აკადემიური პრაქტიკიდან გამეფებულია სიტყვით აღიარებული, საქმით კი უგულვებელყოფილი ის დასავლური, ევროპული პრინციპები და ღირებულებები, რომლებიც აგებენ და არეგულირებენ აკადემიას. მათ ნაცვლად ღრმად გაიდგა ფესვი სოვეტიკურმა, თავისი არსით, ბოლშევიკურ-კომუნისტურმა აკადემიურმა პრაქტიკამ.

მეორე მხრივ, იმავე პერიოდში თსუ-ში განხორციელდა გარკვეული სტრუქტურული ცვლილებები:

სტრუქტურალად იგი დაემგვანა თანამედროვე უნივერსიტეტს, მაგრამ უნივერსიტეტი როგორც ოპერაციული სისტემა არ მუშაობს, არ აწარმოებს უნივერსალურ ცოდნას, არ ფუნქციონირებს აკადემიური კომუნიკაციის მექანიზმი ე.ი. არ ხდება ცოდნის გადაცემა;

ინსტიტუციური სული, რამაც ამ სტრუქტურების ანიმაცია უნდა მოახდინოს არის ფორმით დემოკრატიული, შინაარსით ფეოდალური;

უნივერსიტეტი უნდა იქცეს სტუდენტებისა და პროფესორების ერთობის ფორმად; ასევე - კვლევის, სწავლისა და სწავლების ერთიანობად. მისი მიზანია არა მარტო ის, რომ სტუდენტებს პროფესიული უნარჩვევები გამოუმუშაოს, არამედ - აღზარდოს განათლებული და თავისუფლად მოაზროვნე ადამიანები.

უნივერსიტეტი უნდა იყოს სამართლიანი დაწესებულება; სამართლიანობა უპრიანია, გვესმოდეს, არა როგორც აბსტრაქტული სიდიდე, არამედ როგორც პატიოსნება; უნივერსიტეტის კედლებში - როგორც აკადემიური პატიოსნება;

- უნივერსიტეტი როგორც ჰუმანისტური ტრადიციის ნაყოფი გამუდმებით უნდა იღვწოდეს უნივერსალური ცოდნის მოპოვებისთვის.
- არ უნდა იზღუდებოდეს არანაირი - მათ შორის - პოლიტიკური საზღვრებით.
- უნივერსიტეტის ადმინისტრაცია, მისი მმართველობა უნდა ემსახურებოდეს უნივერსიტეტის სტუდენტებს და პროფესორებს და არა პირიქით.
- საზოგადოებას არ სჭირდება უნივერსიტეტი როგორც ადმინისტრაციული მონსტრი.
- საზოგადოებას არ სჭირდება ტოტალიტარული ტიპის რეპრესიული უნივერსიტეტი.
- პროფესორის ანაზღაურება საგრძნობლად უნდა გაიზარდოს, უნდა დამთავრდეს ის მდგომარეობა როცა უნივერსიტეტის ბიუჯეტის ზრდა არ აისახება ხელფასის ზრდაზე.
- საუნივერსიტეტო საზოგადოებამ სტუდენტობის არსებითი მონაწილეობით მკაცრი კონტროლი უნდა დააწესოს უნივერსიტეტის ბიუჯეტის ხარჯვაზე.
- თითოეული თეთრი მიზანმიმართულად და გამჭვირვალედ უნდა იხარჯებოდეს მოლოდ მაღალეფექტურ კვლევასა და სწავლებაზე და მის უზრუნველყოფასთან დაკავშირებულ ღონისძიებებზე.
- უნივერსიტეტში არ უნდა არსებობდეს პრივილეგირებული კასტა, რომელიც შეუზღუდავად სარგებლობს საბიუჯეტო სიკეთეებით.

- უნივერსიტეტი უნდა უზრუნველყოფდეს ყველა მომსახურებას სტუდენტებისა და პროფესორებისთვის, რომლებიც განსაზღვრულია თანამედროვე საერთაშორისო სტანდარტებით.

უნდა განხორციელდეს თსუ სტრუქტურული თვითგადატვირთვა, რაც ნიშნავს მის სისტემურ თვითგანახლებას, თვითრეფერენტულ და თვითეშემოქმედ ოპერაციულ სისტემად გარდაქმნას; უნდა მოხდეს აკადემიური პროგრამების კრიტიკული თვითშეფასება და ძირეული განახლება გარეერეფერირების საფუძველზე; უნდა მოხდეს თსუ ყველა სიმძლავრის რემოზილიზება;

დაუშვებლია უნივერსიტეტი თავისი საელმძღვანელოების თუ ნებისმიერი სხვა სასწალო საშუალების სახით სტუდენტებსა და საზოგადოებას ელაპარაკებოდეს სიძულვილის ენით;

პირველ ეტაპზევე როგორც ფორმით ისე შინაარსით დემოკრატიულად - გარე რეფერირებასა და საერთო საუნივერსიტეტო კონსენსუსისა და თსუ - ს თითოეული წევრის კეთილი ნების საფუძველზე - ორგანიზებული კონკურსის გზით უნდა განხორციელდეს(თსუ საბიუჯეტო შესაძლებლობების გათვალისწინებით) მაღალვალიფიციური პროფესორის რეკრუტირება როგორც ქვეყნის შიგნიდან ისე საზღვარგარეთის სამეცნიერო ცენტრებიდან;

- დაუშვებელია საფრთხე შეექმნას უნივერსიტეტის ავტონომიურობასა და პროფესორის აკადემიურ თავისუფლებას.
- აუცილებელია, უნივერსიტეტი დაუბრუნდეს მას, ვისაც ის ეკუთვნის: სტუდენტებსა და პროფესორებს, მათი საშუალებით კი - ქართველ ერს, საქართველოს მოქალაქეებსა და საერთაშორისო აკადემიურ საზოგადოებას.
- ამ მიზნის მისაღწევად აუცილებელია: უნივერსიტეტს ჰქონდეს ჭეშმარიტი ავტონომია, პროფესორას - აკადემიური თავისუფლება, სტუდენტს - საუნივერსიტეტო ინსტიტუციის სრულუფლებიანი წევრობა.
- უნივერსიტეტის ავტონომია არ ნიშნავს უპასუხისმგებლობას ანდა პარტილ პასუხისმგებლობას. იგი ანგარიშვალდებულია არა რომელიმე პარტიის თუ პოლიტიკური ძალის, არამედ მთლი საზოგადოების წინაშე.
- უზრუნველყოფილი იქნება როგორც ე.წ. გარეგანი დამოუკიდებლობა, როცა უნივერსიტეტი დამოუკიდებელია მაგ. სახელმწიფოსგან; ისე ე.წ. შინაგანი დამოუკიდებლობა, რაც გულისხმობს პროფესორის თავისუფლებას საუნივერსიტეტო ადმინისტრაციის სტრუქტურებისგან.

უნდა დამთავრდეს ის მდგომარეობა, როცა პროფესორი იძულებულია ეჭიროს ადმინისტრაციული თანამდებობაც როგორც დამატებითი შემოსავლის წყარო. ეს ის მდგომარეობაა, როცა ეკონომიკური სარგებელი აკადემიური კორუფციის საწინდრად გვევლინება.

უნივერსიტეტი ღია იქნება ახალი დისციპლინებისა და სართაშორისოდ აღიარებული ყველა აკადემიური ინოვაციის მიმართ.

შეიქნება ყველა პირობა იმისთვის, რომ პროფესორმა მთელი თავისი დრო მოახმაროს კვლევას, სწავლასა და სწავლებას.

განხორცილდება უნივერსიტეტის რეალური დეცენტრალიზაცია, რაც გულისხმობს იმას რომ

- იგი არ შეასრულებს რომელიმე ცენტრის დირექტივებს;
- ფაკულტეტებს მიენიჭებათ მაქსიმალური - მათ შორის - ფინანსური დამოუკიდებლობა საუნივერსიტეტო ცენტრისგან.
- გადაიხედება საფაკულტეტო მოწყობის სტრუქტურა და პრიორიტეტი მიენიჭება ამგვარი მოწყობის შედეგზე გათვლილსა და მააღლეფექტიან ფორმას.
- უზრუნველყოფილი იქნება აკადემიური თავისუფლება როგორც ახალი საუნივერსიტეტო მოწყობის ქვაკუთხედი.
- ყველაფერი გაკეთდება იმისთვის, რომ უნივერსიტეტში დამკვიდრდეს აკადემიური მიუკერძოებლობა როგორც უნივერსიტეტის სტაბილური განვითარების გარანტი;
- აღმოიფხვრება აკადემიური კორუფცია, რომლის საფუძველი სორედ აკადემიური პერსონალის მნიშვნელოვანი ნაწილისა და საუნივერსიტეტო სტრუქტურების მიკერძოება, არაობიექტურობა, არაპროფესიონალიზმი და სათანადო კვალიფიკაციის არქონაა;
- შეუძლებელი გახდება ის, რომ საუნივერსიტეტო სტრუქტურები - ასევე ე.წ. კონკურსები - აკადემიურად კორუმპირებულმა თუ სხვაგვარად პრივილიგირებულმა ჯგუფებმა თავიანთი კორუმპირებული მიზნების გასახორციებლად გამოიყენონ.
- ყოველივე ამით ნიადაგი გამოეცლება აკადემიურად კორუმპირებულ სქემებს,, რომლებიც გათვლილია სტუენტებისგან - და საბოლოო ჯამში - სახელმწიფოსა და მოქალაქეებისგან სახსრების გამოძალვაზე; როცა სტუდენტი სამართლიანად ითხოვს ხარისხიან განათლებას ნაცვლად ამისა კი უხარისხოსა და გაფუჭებულ პროდუქტს აჩეჩებენ.
- ნიადაგი გამოეცლება სტუდენტების დისკრიმინაციისა და პროფესორის რეპრესიის მექანიზმებს.
- განორციელდება ე.წ. ორმაგი გამოდიფერენცირების პროცესი, რაც გულისხმობს:

- უნივერსიტეტის როგორც ოპერაციული სისტემის თვითგამიჯვნას თავისი ფიზიკური, ემპირიული გარემოდან
- უნივერსიტეტის როგორც ოპერაციული სისტემის თვითგამიჯვნას თავისივე შიდაგარემოდან

ეს აუცილებელია, რათა არ მოხდეს უნივერსიტეტის როგორც სპეციფიკურ ოპერაციათა სისტემის გათქვევება გარემოში, რაც შინაარსით ფეოდალური სტრუქტურების ჩამოყალიბების საფუძველია.

### *კვლევა, სწავლა და სწავლება*

უნივერსიტეტი დაუბრკოლებლად შეასრულებს თავის ფუნქციას: განავითაროს ცოდნა ორიგინალური და კრიტიკული კვლევით. ასევე უზრუნველყოფს წარსულის მემკვიდრეობის გადაცემასა და უნარების დაუფლებას.

განსაკუთრებული ყურადღება მიექცევა კვლევის ე.წ. ტრანსდისციპლინური კომპონენტის განვითარებას, რომელიც გულისხმობს კვლევების წარმართავს აბსტრაქტული აზროვნების უმაღლეს, სინთეზურ დონეზე.

სწავლება დაემყარება ობიექტური ჭეშმარიტების დაუინტერესებულ ძიებას. ამ ძიებაში ჩათრთული ქნება სტუდენტობა.

არსებითად იქნება გათვალისწინებული კვლევის ორი მომენტი:

ინდივიდუალური კვლევა როგორც ინდივიდუალური პოფესორის საქმიანობის კომპონენტი, რომელიც ხელს უწყობს სწავლებას. სასწავლო კომპონენტთან ერთად დაფინანსდება პროფესორის მოღვაწეობის კვლევითი კომპონენტი.

- სპეციალიზებული კვლევა, რომლის უშუალო ამოცანაა სახელმწიფოს როგორც ინტელექტუალური ისე ეკონომიური სიმძლავრეების ზრდა. პრიორიტეტი მიენიჭება ფუნდამენტურ კვლევას, რომელიც ექსპერტების შეფასებით არ არის დაკავშირებული ძალზე დიდ დანახარჯებთან და განვითარებადი საზოგადოების უნივერსიტეტი შეძლებს მის გაწევას.
- ცოდის სპონსორირებამ არ უნდა გამოიწვიოს ის მდგომარეობა, როცა ჰუმანიტარული მეცნიერებები ე.წ. უტილიტარული დარგების მძევლად იქცევიან.
- უნდა გავითვალისწინოთ თანამედროვე ე.წ. პოსტმოდერნული ეპოქის სპეციფიკა, როცა წაიშალა ზღვარი საბუნებისმეტყველო და ჰუმანიტარულ ცოდნას შორის; კვლევები და აღმოჩენები ჰუმანიტარულ სფეროში არანაკლებ მნიშვნელოვანია, ვიდრე საბუნებისმეტყველო დარგებში განხორციელებული კვლევები და

აღმოჩენები; ეს გაარემოება აუცილებლად უნდა აისახოს უნივერსიტეტის კვლევით პოლიტიკაზე, საბიუჯეტო სახსრების გადანაწილებაზე;

- კვლევით პროექტებში თანამშრომლობა არ იქნება თანამშრომლობა თანამშრომლობის გულისთვის, რასაც ძალზე ხშირად მხოლოდ კულტურული ურთიერთობების სახე აქვს.
- პრიორიტეტი მიენიჭება ისეთ კვლევებს, რომლებიც მოფლიოს მოწინავე სამეცნიერო ცენტრებთან თანამშრომლობით ხორცილდება და უნივერსიტეტს საშუალებას მისცემს:
- ჩაერთოს მაღალეფექტიან საერთაშორისო კვლევით პროექტებში;
- დააკმაყოფილოს მოწინავე უნივერსიტეტის ყველა საერთაშორისოდ აღიარებული კრიტერიუმი.
- თანამედროვე უნივერსიტეტი უნდა აკმაყოფილებდეს სამუალო კლასის მოთხოვნებს და უნდა იყოს არა ელიტური, არამედ მასური; ეს იმას ნიშნავს, რომ უნივერსიტეტი ანგარიშს უნდა უწევდეს ცოდნის მარკეტინგისა და მისი კომერციალიზაციის მოთხოვნებს.

ჩვენ არ გვაქვს მდიდრული, ხლგაშლილი- „საყოველთაო კეთილდღეობის უნივერსიტეტის - ფუფუნება, მაგრამ ვერც იმას დავუშვებთ, რომ იგი კლანური თუ კასტური ფუფუნების ინტიტუციად იქცეს.

მაგრამ მეორე მხრივ, არსებითად იქნება გათვალისწინებული ის, რომ უნივერსიტეტს საქმე აქვს უნივერსალურ ცოდნასთან, რომელიც ვერ თავსდება საბაზრო და კომერციულ ჩარჩოებში. უნივერსიტეტი უმღლესსა და მარადიულ ღირებულებებს ემსახურება.

უნივერსიტეტი გამოუშვებს არა ვიწრო პროფილის სპეციალისტებს, არამედ უნივერსალურ სწავლულებს; ისინი განწავლულნი იქნებიან არა მარტო პროფესიულ საგნებში, არამედ ხელოვნებებსა და ე.წ. წმინდა მეცნიერებებში, რომლებიც იმგვარად წვრთნიან გონებას, რომ მისი გამოყენება შესაძლებელი ხდება სხვადასხვა პროფესიების დასაუფლებლად.

უნივერსიტეტი უნდა ასწავლიდეს არა სინამდვილისგან მოწყვეტილ, ყავლგასულსა და აბსტრაქტულ თეორიებს(რასაც ძალზე ხშირად ე. წ. პროფესორების აბსოლუტურად არაკვალიფიციურ თავებში წარმოშობილი ბოდვების სახე აქვს), არამედ აზროვნების, სწავლების,, აღმოჩენის, კვლევის, როგორც ე.წ. საბუნებისმეტყველო ისე ე.წ. ჰუმანიტარული ცოდნის წარმოების, მისი კვლავწარმოების, დისტრიბუციისა და პრომოუშენის ტექნიკას. ამ აზრით უნივერსიტეტი არის ტექნოლოგიური ოპერაციების ერთობლიობა, რომელიც ადეკვატურად პასუხობს თანამედროვე ეპოქის რელევანტურ გამოწვევებს. ამ მხრივ უნივერსიტეტი არის პრაგმატული საგანმანათლებლო დაწესებულება.

ამ პროცესში სტუდენტი და პროფესორი არიან თანამშრომლები. სწორედ ამით განისაზღვრება სტუდენტის არსებითი როლი კვლევისა და სწავლების საუნივერსიტეტო მოწყობაში. ცოდნაში თანამშრომლობა ნიშნავს იმას, რომ ხდება სტუდენტსა და პროფესორს შორის როლების გაცვლა-გამოცვლა.

მაგრამ მეორე მხრივ, ასევე არსებითად იქნება გათვალისწინებული ის, რომ თანამედროვე ეპოქაში შეიცვალა ცოდნის სტატუსი, რაც უნივერსიტეტის სტატუსზეც აისახა. იგულისხმება როგორც ცოდნის მარკეტიზაცია ისე მისი პროფესიონალიზაცია.

ყვლასთვის ცხადი უნდა იყოს, რომ ინტელექტი მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეიძლება იყოს კრეატიული, შემოქმედებითი ძალა, როცა იგი თავისუფალია. განუხრელად იქნება უზრუნველყოფილი აკადემიური თავისუფლება და ავტონომია.

- ინდივიდუალური სწავლული და მეცნიერი თავისუფალია ჭეშარიტებათა ძიებაში. ასევე - სწავლებისა და მონაპოვრების გამოქვეყნებაში. უნივერსიტეტი დაცული იქნება რელიგიური და პოლიტიკური ჩარევებისგან.
- შეიქმნება ყველა პირობა იმისთვის, რომ პროფესორებმა რეალიზება უყონ თავიანთ უფლებას: იყონ აქტიური მოქალაქეები.

უნივერსიტეტი იქცევა საჯარო ინტელექტუალთა კერად. იგი ჩამოყალიბდება როგორც კრეატიული და დამოუკიდებელი საგანმანათლებლო ძალა.

უნივერსიტეტი გახდება ჭეშმარიტად თვითმმართველი ინსტიტუცია, რომელიც შეესაბამება პრულარისტულ საზოგადოებებში განსხვავებულობისა და თავისუფლების დაცვის საქმეს. თანამედროვე პირობებში გაიზარდა ე.წ. მენეჯერიალიზმი აკადემიური თვითმმართველობის ხარჯზე. ამ მოვლენამ გამოიწვია ის, რომ უნივერსიტეტი ზეგავლენას გნიცდის სხვადასხვა ფონდების, მედიისა და სახელმწიფოს მხრიდან. ამან საფრთხე შეუქმნა უნივერსიტეტის ავტონომიას.

მეორე მხრივ, უტილიტალური ხედვა საფრთხეს უქმნის დაუიტერესებელი ინტელექტუალური კვლევის იდეალს.

უნივერსიტეტის იმიჯს აღარ განსაზღვრავს მის კედლებში დამოუკიდებლად ჩამოყალიბებული ცოდნისმოყვარეობა, კრეატიულობა და ახალი საგნები.

ამ საფრთხეების გათვალისწინებით უნივერსიტეტი განუხრელად დაიცავს შემდეგ პრინციპებს;

- ავტონომიურობას;
- კვლევისა და სწავლების განუყოფლობას;
- კვლევისა და სწავლების თავისუფლებას.

*უნივერსიტეტის ავტონომია*

ხშირად ლაპარაკია იმაზე, რომ უნივერსიტეტის ავტონომიას საფრთხეს უქმნის სახელმწიფო, მაგრამ ხშირადვე ავიწყდებათ, რომ უნივერსიტეტის ავტონომიას თავისუფალი ბაზარიც ზღუდავს. საქმე ის არის, რომ საბაზრო კრიტერიუმებს მხოლოდ ბაზარი ადგენს და არა უნივერსიტეტი. თუ უნივერსიტეტი საბაზრო პრიორიტეტებს ემსახურება, მაშინ ის გარე, საბაზრო ძალებს უწევს ანგარიშს, რაც ზღუდავს მის ავტონომიას.

- თანამედროვე განვითარება იმაზე მიუთითებს, რომ უნივერსიტეტის ავტონომიურობა ფარდობითია. სწორედ ამის დასტურია საერთაშორისო კრიტერიუმები, სტანდარტები და კვლევის პრიორიტეტები.
- ავტონომია არ ნიშნავს იმას, რომ უნივერსიტეტი ოდითხურმაც ჯგუფებმა მოწყვიტონ დანარჩენ საზოგადოებას და დანამაულებრივ ტყვეობაში ამყოფონ.
- აბსოლუტური დამოუკიდებლობა არ არსებობს, არც ერთი ინსტიტუცია - მათ შორის სახელმწიფოც - არ არის აბსოლუტურად დამოუკიდებელი.
- დამოუკიდებულება ყოველთვის ნიშნავს ახლებურ დამოკიდებულებას.
- უნივერსიტეტის დამოუკიდებლობის მოდელია „დამოკიდებული დამოუკიდებლობა“.
- მთავარია სახელმწიფო იჩენდეს ე. წ. ჩაურევლობის ნებას, არ ერეოდეს უნივერსიტეტის შიდა საქმეებში და არ ზღუდავდეს მის თვითმმართველობას.
- უნივერსიტეტი უნდა იჩენდეს გონივრული ავტონომიურობის ნებას და იცავდეს ე.წ. კრიტიკულ დისტანციას როგორც სახელმწიფოს ისე ეკონომიკური ცენტრების და ზეგავლენის ყველა სხვა ინსტანციის მიმართ.

### *უნივერსიტეტი და სამოქალაქო საზოგადოება*

- სამოქალაქო საზოგადოებას აქვს კრიტიკული ფუნქცია სახელმწიფოსა და ძალაუფლების სხვა ფორმების მიმართ.
- სამოქალაქო საზოგადოება არ არის კრიტიკის უკანასკნელი ინსტანცია და ასეთი რამ არც არსებობს. ამის გარანტი კი სხვა არაფერია თუ არა უნივერსიტეტი, რომელიც აკრიტიკებს კრიტიკულ ცნობიერებას.
- სამოქალაქო საზოგადოება სვამს შეკითხვებს, უნივერსიტეტის ფუნქცია კი ის არის, რომ შეკითხვები დაუსვას თვითონ შემკითხველ ცნობიერებას.
- უნივერსიტეტში - ურიდიული, სოციალ - პოლიტიკური და ჰუმანიტარული ფაკულტეტების სახით - მუდმივად უნდა ხდებოდეს ადამიანისა და მისი უფლებების გააზრება.
- უნივერსიტეტი ეწინააღმდეგება ინტერპრეტაციებზე მონოპოლიების დამყარებას და ამით არ იძლევა მენტალური და სხვა სახის ძალადობრივი სტრუქტურების ჩამოყალიბების შესაძლებლობას.
- *სტუდენტები*



- სტუდენტებს მიენიჭებათ მთავარი როლი ახალ საუნივერსიტეტო მოწყობაში.
- ჩვენი გვჭირდება ისეთი უნივერსიტეტი, რომელშიც სტუდენტი არსებით მონაწილეობას მიიღებს როგორც აკადემიური პროდუქტის ხარისხის უზრუნველყოფაში ისე ამ პროდუქტის მიმწოდებლის შეფასებაში .
- სტუდენტი არ არის უნივერსიტეტის დანამატი, იგი მისი არსებითი შემადგენელი ნაწილია და მის ყველა არსებით გადაწყვეტილებაში ასევე არსებითად მონაწილეობს როგორც სათათბირო ისე გადამწყვეტი ხმის უფლებით.
- მეორე მხრივ, სტუდენტები პასუხისმგებელი არიან იმ სკიტხების ფორმულირებასა და პოლიტიკაზე, რომლებიც ეხება სტუდენტურ ცხოვრებას, სერვისებსა და ინტერესებს. მათ უნდა ჰყავდეთ თავიანთი ფართო წარმომადენლობა და აქტიურად უნდა მონაწილეობდნენ უნივერსიტეტის მართვასა და საუნივერსიტეტო პოლიტიკის ჩამოყალიბებაში.
- აუცილებელია, უნივერსიტეტმა ყველაფერი გააკეთოს იმისთვის, რომ სტუდენტობა უზრუნველყოს კლასიკური და თანამედროვე სამეცნიერო ლიტერატურის მაღალხარისხიანი თარგმანებით.  
გამომდინარე უნივერსიტეტის იდეიდან და განაკუთრებული მისიიდან, რომელიც მას ისტორიამ დააკისრა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტს უნდა მიენიჭოს ეროვნული უნივერსიტეტის სტატუსი.

ქ. ჭიჭიძე  
23/7/2020